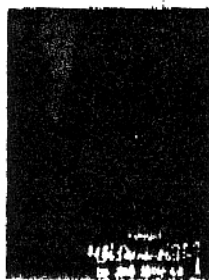

Éhség és bőség

Kétszeresen is kíváncsian vettem kézbe Massimo Montanari *Éhség és bőség* című kötetét. Először is mint az asztali örömöknek hódoló snyenc, másodsorban pedig amatőr kultúrhistorikusként. Az *Éhség és bőség* ugyanis ritka könyvcsemege: a táplál-

kozás európai kultúrtörténetéről szól. Meghökkenítő érdességek egész sorát találja fel igen élvezetes módon az olasz professzor szerző, az snyesiklandó téma világhíri kutatója. Csak néhány mazsolát szemelgetek út-
vág-, akarom mondani olvasásgerjesztéssel. Az ókori görög filozófusok meggyőződése volt: a világmindenség a kenyérről kezdődik. Ezek után már nem is annyira meglepő információ, hogy elsőként Homérosz nevezte kenyérvőnek az embert. A tivornyás lakomáikról, evési és ivási tobzódásai-
król elhíresült tehetsős rómaiak méla undorral kísérve barbárnak tartották a

bort nem ismerő vagy kevésbé kultiváló tejivókat. Sőt, a sumer-akkád eposzok odáig mennek a következtetésben, hogy a bor és a kenyér szerete-
tete a kulturáltság biztos fokmértője.

Természetesen nem csupán a fentebb kiragadott história-

falatok miatt tartom izes olvasmány-
nak e könyvet. Az *Éhség, az éhezés* mindenkorai vallási és társadalmi hát-
tere legalább annyira izgalmas tudni-
való, mint a bőségben dúskálás termé-
szettájának korszakonkénti változá-
sa. A konyhaművészet megszületését,
a sokat és jókat enni vágyának kultu-
rált kiélését az emberi művelődés
fontos állomásaiként találja Montana-
ri. Alighanem igaza is van. Étkezési
szokásaink nem csupán a belgyógyá-
szokra tartoznak, hanem például az il-
lenitanárookra és egyéb kultúrtaközve-
tőkre is... (*Atlasz Könyvkiadó*)

Erős Zoltán

SZÉP NYV
2000 22 **43**